

Մ.Ա.ՅԻՐԱՎԱՆ ՍԻՐՏԵ

Անհասանելի հրեշտակը սրտ մը ձեռքին՝
քնարաց եւ ժպտոն՝ մոռելին տներ մտաւ,
Հոն եկած էին բազմաթիւ ազգականներն ու
բարեկամները երեսասարդ ենթեցեալին որ կը
հանգչի ծաղկապիտ աղբոյի մը վրայ,
խառնաշփոթ մազերը նախաին շուրջ տանիքն
սողաւորսի մը պէս: Անոր խոնկի զայն ձեռ-
ները խաչածն էին, ու զեփին վրայ արեւին
ոյսը որ բառիչ կարմիր փառազոյշն էր քա-
փակցիր, անոր զիծերուն կուսար անդորտեւե-
մախօղի մը երեւոյթը: Բայց տունին մէջ կոչ
չային շատեր:

Անհասանելի հրեշտակը իր ձեռքի աշտով
ամեն միկուն սիրտը կը խոցէր, ցոյցով ար-
իւնը հաւաքելով հոգի քրծուած քաժակի մը
մէջ: Բայց վերերը շուտով կը գոչուէին եւ
անոնցմէ հոսող արիւնը որ սուր էր, կը ցաւ-
փէր ստանց հեծք մը ձգելու քաժակին մէջ:

Հրեշտակը կորցաւ տանիքին սիրտը խոցո-
ւեց, ու ժխտքեանը տեսն ու միջեւ իսկ
արիւնի տոգոյն կաթիլ մը չէր մնացած քաժա-
կին խորը, քոսոր փայտի մը բերքին պէս:

Բայց միշտ լացողներ կային, եւ շատերն
դիմէին վրայ կը յայտնուէր վիշտը տարօրինակ
արտայայտութեամբ:

Ան բոլոր սենեակներէն անցաւ, ու միա-
ւտեմ անկիւնի մը մէջ տեսն գլուխը ծուն-
կերուն վրայ՝ անոր պէս խառնաշփոթ, մեռելին
նշանաւոր: Հրեշտակը մօտեցաւ առաքաւորեան,
իր հոգիին անդրադարձումը տեսնել կարծելով:
Բայց անոր սիրտէն ալ միայն սեւ արիւն ցոյ-
ցեցաւ: Ան շատ զեղեցիկ էր, եւ անոր այն-
րուն մէջ որոնք շատ կապոյտ էին եզրաշտի
երկիւնիին պէս, Յոյսը, կեանքին անաւանան
սիրը կը ժպտէր...

Անհասանելի հրեշտակը նանցաւ մեռելին
հայրը որ նստած էր սեւորին մօտ: Անոր աշ-
տով կարծես չէին լացած երբեք: Բայց մոխ-
րագոյն մազերը խորշումաւոր նախաին վրայ
կ'իյնային տարիներու ունայն պակսին պէս: Հր-
եշտակը հպեցաւ հայրական արիւն իր հեղին
սրտով: Արիւնը բոլորովին վարդազոյն չէր,
շուտով չի ցաւեցաւ, եւ անոր կարմրափառ
գոյնը կարծես քափանցեց անօրին մասնակնե-
րուն: Ինչպէս քուրմներ կան որոնք արաքիլին

ծակեցներէն կը փախչին իրենց հոգիին տա-
խախտը ձգելով անոնց մէջ, եւ երբ այնչա-
նասարկ են սրտակները, դեռ երկուր ժամանակ
անոնց շուրջ կը յաժի փառաւոր զինուորիներ
ծաղկեցներուն...

Անհասանելի հրեշտակը չէր տեսն միջեւ
այն տան պատու կիւն մը որ այնքան փոք-
րիկ էր. պզտիկցած, պզտիկցած իր սգաւոր
տառապանի մէջ: Մօտեցաւ: Կիւնը որ մայրն
էր, վերցուց հրեշտակին իր արտաւարտող աշ-
տով որոնք ժպտեցան յանկարծ... Աշտը զար-
նուած էր արիւն ու վերին արիւնը կը բոլորէր
այնքան շատ կարմիր, այնքան վարդազոյն ու
զեփն որ երբ հրեշտակը քնարացորին կը հե-
ռանար, անոր ձեռքին մէջ հոգի քաժակը ան-
մահական կարմիր շուշանի մը կը նմանէր...

Ու ցաւագին հրեշտակը, հոգեզոյնը քեր-
տելով երբ երկիւնիին պատշաճը դարձաւ, եր-
կանց որ մոռցած էր հրեղին սրտը մօրը սր-
տին մէջ...

Դանիթ

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՐԱՅ

Մ.Ա.ՅԻՐԱՎԱՆ ***

Ըստ որում միտքը մեր տուայտով, միտքովով
Անքիւ աղիւններով չի և անկն տեսն:

Ըստ որում այն քանակ՝ գոր կը կապենք միկուն
Կը փախչին, կը փրփին:

Ըստ որում մեր հայրեր ու մայրեր զայն հոն՝
Ուր անհեթ ետեւեւէ պիտի երթանք միկ օր:

Ըստ որում մեր անոյն սիրտունը զաւակներ
Մեզիկ յառաջ մտնան:

Ըստ որում այն հողը՝ ուր գլուխը խնայուհած
Կը քրեւա այնքան յարգաւոր արցունքով,
Իր տակն ունի արդին մեր զարմի արմատներ
Ու նաեւ ծաղկեցներ:

Ըստ որում սիրելեաց արձակած ծայրերուն
Սիրտով իրենց կողմին կը խառնեն իրենց ծայր:
Ըստ որում նոյն իսկ մեր պատշաճներն այս օրուն
Լի են հին տներներով:

Ըստ որում հոգեզոյնը հիացման պատմուն
Ճախն յորդիլ զեղուչն ալ կ'զգանք անպատճառ:
Ըստ որում կեանքը մեր անօր մ'է՛ շեցնելն
Կամ պարսկին անհնար,